

LBRIS

We know
books

VLADIMIR MÂNĂSCURTĂ

COBORÂND ÎN SUS

ROMAN

//bestseller

Chișinău • București

2022

„Când plecăm unul de lângă celălalt, nu ni se pare că ne despărțim, ci că mergem să ne așteptăm altundeva.”

Cesare Pavese

CAPITOLUL 1

TOMMY

În acea zi, am văzut-o pe Erica pentru ultima oară.

Ploua tare, cred că de pe la șapte dimineța. Mă simțeam ca un personaj dintr-un roman gotic modern. În jur aveam și ploi abundente, și frig, și clădiri sumbre care se înălțau spre cerul plumburiu, și străzi înguste care curgeau printre ele. De fapt, pentru mine atunci nu era diminețată, ci continuarea zilei precedente.

Poate e de vină ploaia de tot ce s-a întâmplat?

M-am oprit în plină stradă.

Ploua de parcă cerul s-a rupt în două și revărsa toată apa pe care o acumulase acolo sus, pentru a încerca să mă oprească, pentru a nu-mi da voie să ajung la locul stabilit. Un noiembrie posomorât, care căpăta treptat trăsăturile iernii, amenința cu înghețuri și întipărirea lui în memorie pentru tot restul vieții. Cu toate că ploua puternic, umbrela o țineam strânsă.

Era amiază, însă cerul plumburiu crea iluzia că seara începea să pună stăpânire peste acea zi. Rândurile de oameni se mișcau în grabă pe trotuar, fără a-mi acorda atenție. Unii reușeau să mă ocolească, alții mă atingeau

cu umerii sau cu marginile umbrelor desfăcute. Uneori, se mai zăreau perechi de ochi de sub poalele umbrelor și prindeam privirile oamenilor, pline de griji, de gânduri, dar și de indiferență. Sute de destine treceau pe lângă mine. Fiecare din acei oameni își planifica în felul său sfârșitul zilei: să se vadă cu persoana iubită sau, cuprinși de singurătate, să cadă în fotoliul îndrăgit ori în îmbrățișările înflăcărate ale alcoolului. Pe mine mă așteptau, probabil, cele din urmă.

Mi-am ridicat fața spre cer. Ploaia a început să-mi mângâie fața. Toți din jur au dispărut, lăsându-mă să savurez acea clipă de intimitate, apoi au apărut din nou. Trotuarul aglomerat era ca albia unui râu de oameni, care se mișcau pe lângă mine, ocolindu-mă, de parcă aș fi fost o piatră care se opunea fluxului.

După câteva secunde, răgazul trebuia să ia sfârșit și urma să merg mai departe. Conștientizam perfect că foarte curând viața mea se va schimba radical. Înțelegem că nimic nu va mai fi la fel ca înainte și asta mi-a încheștat stomacul, pentru că întâlnirile finale sunt înspăimântătoare.

Am pășit.

Primul pas l-am făcut neîncrezător, de parcă căutam următoarea treaptă în întuneric. Apoi a mai urmat un pas și încă unul.

Am ieșit de după colțul străzii, exact în fața vitrinei unei brutării, care lumina cu niște culori atrăgătoare, iar aroma copturilor mi-a trezit plăcut simțul mirosului, răscolindu-mi în minte o sumedenie de amintiri. Acel loc avea farmecul său aparte. Era un loc îndrăgit de noi, era un loc al nostru. Dar nu aveam nici timp și nici do-

rință pentru a-mi sustrage atenția către luminițele acestui local, pentru că, am văzut-o pe ea.

Era acolo, la doar la câțiva pași de mine, stând în postura ei obișnuită, cu spatele drept și capul puțin înclinat pe o parte, cu privirea spre vitrina cu dulciuri, scaldată de nuanțe calde în ciuda culorii gri care se așternuse peste tot. Eram sigur că și ea era cufundată în amintiri, care-i încălzeau sufletul și o rupeau din realitatea sumbră. Umbrela îi acoperea fața pe jumătate. În alte circumstanțe, aș fi alergat spre ea, aș fi ridicat-o în brațe și aș fi rotit-o în jurul meu, așa cum făcusem deseori. Pe atunci, dacă îi vedeam fața tristă, imediat o acopeream cu mii de sărutări, pentru a-i readuce zâmbetul. Dar în acel moment mă blestemam, pentru că de expresia tristă de pe chipul ei eram vinovat eu.

Doamne, cât de mult te iubesc.

Ea a simțit prezența mea. Da, anume a simțit-o, cu siguranță așa a fost, altfel cum ar putea fi explicat faptul că și-a întors privirea direct spre ochii mei. Privirile noastre au oprit timpul în loc, iar picăturile de ploaie au rămas suspendate în aer sau cel puțin așa ni s-a părut nouă. Însă eu am mai făcut câțiva pași și ploaia și-a restabilit ritmul său monoton. Când m-am apropiat, ea a ridicat umbrela mai sus, ca să mă acopere de ploaie și pe mine. Am stat așa ceva timp, fără a ne spune un cuvânt. Cei din jur au început să ne ocolească, de parcă ar fi înțeles că era un moment important pentru noi și nu ar fi trebuit să fim deranjați.

— Vitrina noastră cu dulciuri, am rupt eu tăcerea și am trecut cu ochii peste produsele din vitrină.

— Hai să sărim peste partea aceasta, a spus dur Erica.

Apoi a făcut o pauză, după care a continuat:

— Ești sigur de decizia ta?

Am plecat capul fără a răspunde. Ce puteam să-i spun? Era clar că nu eram sigur de nimic. Ea și-a ferit privirea și a încercat să-și ascundă lacrimile care-i inundau ochii, însă n-a reușit.

— Ești sigur? a repetat ea.

— Nu sunt sigur, am răspuns sincer. Dar nu știu ce să fac. Fără tine nimic nu are sens. Casa noastră a devenit atât de mare încât nu mai pot sta acolo.

— Unde vrei să pleci?

— Undeva unde este mai cald.

Am făcut o pauză, apoi am adăugat:

— Vrei să mergi cu mine? Am putea lua totul de la început.

— Nu, a spus ea. Eu am lăsat o dată totul pentru tine.

Am respirat adânc, după care am întrebat-o:

— Vei putea vreodată să mă ierți?

— Nu știu. Mai am nevoie de timp.

— Dacă e o lecție...

— Nu prea cred că ai putea însuși o lecție, m-a întrerupt ea.

— Acum pot. Acum înțeleg seriozitatea greșelii mele. Știi și tu câte probleme au apărut în ultimul timp și cât de greu treceam peste ele.

— Treceam greu? s-a indignat ea. A apărut doar un singur lucru, în rest totul a fost bine. Iar acum tu pur și simplu fugi.

— Da, fug, am recunoscut eu. Fug de acest trecut în care am făcut atâtea greșeli. Iar aici totul îmi aduce aminte de trecut. Vreau să iau totul de la început, în altă

parte, pentru că mă urăsc. Mă urăsc pentru că trebuie să ne facem griji pentru ziua de mâine. Nu-ți pot oferi un trai decent. Nu-ți pot oferi nimic.

— De unde ai luat-o că am nevoie de ceva?

— Acum spui așa, iar peste ani ne vom învinui unul pe celălalt pentru visele distruse, pentru ceea ce avem, pentru condițiile în care trăim și pentru ce am fi putut obține. Ce vor spune copiii noștri? Ce va fi după ce va trece dragostea?

— Va trece?

Erica se uită întrebător la mine. Și-a strâns pumnul ei micuț și m-a lovit peste piept.

— Va trece dragostea, Tommy?

— Am în vedere tinerețea. Erica, uite...

Am încercat să-i ating umărul, însă ea mi-a respins mâna.

— Nu, te rog.

Continuam să privesc în ochii ei plini de lacrimi. Ea s-a ridicat pe vârfurile degetelor și m-a sărutat pe obraz, apoi s-a întors și a plecat. Am întins mâna, dar nu am ajuns până la ea, și am rămas așa, cu mâna întinsă în ploaie.

Am lăsat mâna în jos.

Probabil, în așa mod moare dragostea. Doar cu un sărut uscat, mâini reci și o privire în urmă. Am închis ochii și am mai ridicat o dată fața spre cer. Aș fi putut să o ajung din urmă, să o rețin, să-i spun cât de mult o iubesc, să încerc să-i explic încă o dată, să încerc să-i mai spun ceva, nu contează ce, doar pentru a o mai reține, dar... motivele care m-au făcut să iau acea decizie au ieșit la suprafața rațiunii și am lăsat-o să plece. Eram

sigur că timpul le va pune pe toate la locul lor și, dacă fusese scris acolo sus, că ea era cea cu care eu îmi voi împărți viața, atunci așa și trebuia să fie. *Deci, dragul meu creier, ce facem?* m-am întrebat, dar nu am primit niciun răspuns.

Am mai privit o dată în urma ei și am reușit să-i văd silueta dispărând după colț.

Oamenii continuau să treacă pe alături, fără a avea vreo suspiciune despre ceea ce se întâmpla în inima mea. Dar, probabil, nici eu nu-mi dădeam seama pe deplin de ceea ce se întâmpla înăuntrul meu, nu realizam în întregime distrugerile lumii mele interioare, nu simțeam imensitatea aceluia apocalips interior, știam doar una: nimic nu va mai fi la fel.

Aș fi dat absolut totul pentru a o putea face fericită. Aș fi dat totul...

Până și sufletul.

Continua să plouă. Și doar picăturile de ploaie, care încă se rostogoleau pe fața mea, erau martorii ultimei noastre întâlniri cu Erica. După ce au ajuns și ele în pământ, nu a mai știut nimeni despre ce am vorbit și ce s-a întâmplat de fapt atunci.

* * *

Gențile erau pregătite și răbdător așteptau lângă ușă, aranjate una peste alta, iar deasupra lor se afla paltonul. Eu stăteam așezat în fotoliul din sufragerie și analizam cu privirea casa pustie. Dar nu era pustie în sensul direct, pentru că toată mobila era la locul ei, ci era pustie din cauza lipsei unei persoane. De când Erica a plecat,

confortul și căldura care făceau acel loc să fie „cuibul” nostru – au dispărut. Iar în momentul când și eu mi-am împachetat lucrurile, totul în jur a devenit străin, de parcă noi niciodată nu am fi locuit acolo.

Am închiriat acel duplex cu patru ani în urmă, și în timp, el a reușit să ne creeze multe amintiri, iar noi am ajuns să ne atașăm de el. Stăpâna casei, Emilia McQuoid, era o femeie amabilă, bună la suflet, cu care noi ne înțelegeam de minune. Deseori, când plata pentru chirie întârzia, ea aștepta banii atâta timp cât era nevoie. S-a întristat nespus de mult când a aflat că Erica a plecat și când i-am spus că în timpul apropiat urma să plec și eu. Ea, la fel, se obișnuise cu noi și îi plăcea felul nostru de a fi. Probabil bătrâna își făcea griji că următorii locatari vor fi diferiți și încerca să ne facă oferte diferite, doar ca să mai rămânem.

Doamna McQuoid trebuia să apară din minut în minut.

M-am uitat la ceas, apoi m-am gândit că era posibil să nu mai vină. Dar ce conta? Va veni în dimineața următoare. Ultima plată va fi achitată, eu îi voi asculta ultimele fraze prin care va încerca să mă convingă să mai rămân, apoi îmi va ura drum bun și succes în toate începuturile.

Pe parcursul perioadei cât am trăit acolo, am devenit prieteni buni cu doamna McQuoid. Cu diverse ocazii ea ne invita în casa ei de peste drum, unde pregătea cele mai gustoase turte cu mac, după o rețetă veche, și fierbea un ceai deosebit, din ingrediente naturale. Desigur că noi înțelegeam nevoia ei de comunicare și îi acceptam invitațiile. *Iar azi... azi vom avea o discuție deosebi-*

tă, dar nu plăcută. După care urma să-mi petrec ultima noapte în acest loc plin de amintiri.

Ultima dată când am avut asemenea sentimente, a fost ziua când am părăsit casa părintească și am mers la universitate. Țineam bine minte acea noapte când mi-am admirat camera, posterele cu artiștii îndrăgiți de pe perete, masa la care îmi pregăteam temele, fiecare obiect. Aveam senzația atunci că trădez acel loc cu plecarea mea. Și iată că re trăiam aceeași senzație de trădare. Trădam totul: casa, lucrurile din ea, tradițiile noastre, o trădam pe Erica.

Dar în inima mea ardea speranța că totuși ea mă va putea înțelege, mă va putea accepta, ierta, și atunci... probabil... dar foarte probabil, aș fi reușit să restabilesc măcar ceva din relația noastră.

Am deschis sticla de whisky și mi-am turnat un shot într-un pahar mare. Cu mișcări circulare am tulburat paharul, privindu-i conținutul la lumină. De când Erica a plecat, mi-am promis că nu voi mai bea și, admirând culoarea băuturii, mă gândeam dacă nu era cumva o greșeală faptul că o luam de la capăt. Mi-am amintit că atunci când căzusem în patima băuturii, nu mă mai puteam opri și nu voiam să cobor din nou atât de jos. M-am rezemat cu coatele de masă și am sorbit băutura cu înghițituri mici. Băutura tare se scurgea cu o căldură calmantă prin esofag și se așeza în stomac.

Probabil ar fi mai bine să-l diluez.

Am luat din frigider o sticlă de Coca-Cola, din care am turnat în pahar echivalentul conținutului care era deja în el. *Da, așa e mai bine*, m-am gândit sorbind. *Acum relaxarea va veni cu un risc mai mic de a mă îmbăta.*

Stăteam nemișcat și sorbeam din pahar, gândindu-mă la ceea ce am făcut și la ceea ce aveam de făcut mai departe. Trebuia să inventez ceva neobișnuit, ceva inteligent, ca să-mi păcălesc soarta.

Un val de melancolie a venit peste mine. Nu aveam bani, nu aveam posibilitatea de a pleca undeva la odihnă sau în călătorie, nu puteam întreține o familie, nu aveam mașină, nu puteam face cadouri și nici nu am fost în stare să țin lângă mine persoana iubită, care, de fapt, nici nu avea nevoie de toate acestea. Sentimentul devenea aproape insuportabil, mă copleșea o rușine fără margini, mă simțeam vinovat și furios pe mine însumi. Nu m-am simțit niciodată atât de lipsit de valoare.

Mi-am presat paharul de frunte și am închis ochii.

Liniștea a fost întreruptă de soneria de la ușă.

M-am uitat la ceas și am înțeles că trecuse o oră de când stăteam așa.

Soneria a răsunat din nou.

Emilia, a fost primul meu gând. *A venit puțin mai târziu decât a zis*. M-am ridicat din fotoliu, am închis sticla și am ascuns-o înapoi în dulap, iar paharul l-am dus la bucătărie. Nu doream să vadă că beau singur. Am mers spre ușă, analizând în gând ce explicații am să-i dau la întrebările ei. Dar când am deschis, am rămas uluit.

După ușă era un bătrân necunoscut.

Bătrânul era înalt și slab, cu părul cărunt și lung, care îi cădea peste umeri de sub pălăria cilindrică pe care o avea pe cap. Avea un palton negru, cu nasturi aurii și gulerul ridicat, iar în mâinile pe care purta mănuși, ținea un baston încovoiat, cu mânăr de argint. Arăta de parcă a încurcat epoca și a pătruns prin timp, direct din seco-

lul al XIX-lea. M-aș fi mirat dacă era într-una din zilele obișnuite, dar luând în considerație că nu demult fusese Halloweenul, am presupus că bătrânul se plictisea la anii lui și a decis să-și îmbrace hainele de stil vechi, probabil copiindu-l pe cineva celebru din acea perioadă, dar nu am mai reușit să ghicesc pe cine anume. Însă, ceva era totuși straniu la el, avea o privire dominatoare și rece și nu părea să fie un nebun sau un tip pus pe glume.

— Bună seara, a spus el cu un glas rece, parcă de fier. Sunt concubinul doamnei McQuoid.

Bătrânul a făcut o pauză, iar eu chiar am avut nevoie de ea pentru a-i absorbi cuvintele. Doamna McQuoid nu mi-a vorbit niciodată despre vreun concubin, ba chiar mai mult, nu am văzut niciodată pe nimeni să vină în ospete la ea. Din câte știam, doamna McQuoid mereu povestea despre soțul ei decedat, căruia și după moarte îi rămase fidelă. Dar, pe de altă parte, cine știe, poate totuși a reușit cineva, cu o insistență mai deosebită, să-i topească inima. Până la urmă, nu era treaba mea.

— Sunt sigur că ea v-a spus despre mine, a mai adăugat bătrânul.

— De fapt, nu, neîncrezător am răspuns eu.

Bătrânul a răsuflat dezamăgit și a plecat puțin capul în jos, apoi a rostit:

— Îmi pare rău că anume eu am fost acela care a divulgat secretul.

Părea jenat, de parcă se simțea vinovat pentru asta, apoi a ridicat capul și m-a privit în ochi.

— Sunt aici pentru a vă spune că ea nu reușește să vină la întâlnirea cu dumneavoastră, fapt pentru care,